

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 3Tdo/71/2015                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 9015898491                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 27.07.2016                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Gabriela Šimonová        |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2016:9015898491.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Gabriely Šimonovej a sudcov JUDr. Aleny Šiškovej a JUDr. Martina Bargela na neverejnom zasadnutí konanom v Bratislave 27. júla 2016 v trestnej veci obvineného W. A., pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona a iné, o dovolaní obvineného, ktoré podal prostredníctvom obhajcu JUDr. Juraja Gavalca, advokáta v Trnave, proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 29. apríla 2014, sp. zn. 3To/38/2014 a uzneseniu Krajského súdu v Trnave zo 14. januára 2014, sp. zn. 3To/103/2013, takto

### rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie obvineného W. A. sa o d m i e t a.

### Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Trnava z 23. apríla 2013, sp. zn. 30T/76/2009, bol obvinený W. A. uznaný za vinného v bodoch 1/, 2/, 3/ rozsudku z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona, v bodoch 4/, 5/, 6/ z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. a/, písm. b/ Trestného zákona, v bodoch 4/, 5/ z prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona, v bode 5/ z prečinu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 216 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona, v bode 7/ z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f/, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona, v bode 8/, 9/ z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona, z toho v bode 9/ spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona, v bode 10/ z prečinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona.

Za to mu bol uložený za skutky v bodoch 1/ až 3/ podľa § 212 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l/, § 37 písm. h/, písm. m/, § 38 ods. 4 a § 42 ods. 1 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 26 (dvadsaťšesť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona súd obvineného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd zároveň zrušil výrok o treste uložený obvinenému rozsudkom

Okresného súdu Trnava zo 4. októbra 2007, sp. zn. 1T/134/2007, právoplatným 4. októbra 2007, ktorým bol odsúdený na nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 5 mesiacov a zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Za skutky v bodoch 4/ až 10/ podľa § 216 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 37 písm. h/, písm. m/, § 38 ods. 4 a § 42 ods. 1 Trestného zákona uložil obvinenému súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 44 (štyridsaťštyri) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona súd obvineného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zároveň zrušil výrok o treste uložený obvinenému trestným rozkazom Okresného súdu Trnava z 18. júla 2011, sp. zn. 4T/36/2011, právoplatným 5. augusta 2011, ktorým bol odsúdený na nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 9 mesiacov a zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku obvinenému uložil povinnosť, aby poškodenej W. R., bytom I. XXXX/XX, T. zaplatil náhradu škody vo výške 1 074,93 eur, poškodenému Ing. C. H., bytom F. XX, T. zaplatil náhradu škody vo výške 288,94 eur a podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku poškodených so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd obvinenému uložil, aby poškodenej spoločnosti PAX, s.r.o., Trnava so sídlom Novosadská 34, IČO : 31 434 754, zaplatil náhradu škody vo výške 1 101,00 eur a podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku poškodenú so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku poškodených W. Q., bytom H. XX, Ing. K. Z. a T. Z., obaja bytom C. XX, T., spoločnosť Vokswagen finančné služby Slovensko, s.r.o. so sídlom C., D., IČO : XX XXX XXX, W. A., nar. XX. K. XXXX, bytom I. XX, T., MUDr. N. I., C. X, D. s nárokmi na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku ohľadom skutku pod bodom 10/ podal obvinený W. A. odvolanie proti výroku o vine a treste.

Krajský súd v Trnave uznesením zo 14. januára 2014, sp. zn. 3To/103/2013, na verejnom zasadnutí podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. c/, ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu. Podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Po zrušení citovaného rozhodnutia Okresný súd Trnava na základe nezmeneného výroku o vine rozhodol rozsudkom zo 6. marca 2014, sp. zn. 30T/76/2009 a uložil obvinenému W. A. za skutky v bodoch 1/ až 3/ podľa § 212 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l/, § 37 písm. h/, písm. m/, § 38 ods. 4 a § 42 ods. 1 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 25 (dvadsaťpäť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona obvineného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd zároveň zrušil výrok o treste uložený obvinenému rozsudkom Okresného súdu Trnava zo 4. októbra 2007, sp. zn. 1T/134/2007, právoplatným 4. októbra 2007, ktorým bol obvinený odsúdený na nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 5 mesiacov so zaradením na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia,

ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Za skutky v bodoch 4/ až 10/ podľa § 216 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 37 písm. h/, písm. m/, § 38 ods. 4 a § 42 ods. 1 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 43 (štyridsaťtri) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona súd obvineného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd zrušil zároveň výrok o treste uložený obvinenému trestným rozkazom Okresného súdu Trnava z 18. júla 2011, sp. zn. 4T/36/2011, právoplatným 5. augusta 2011, ktorým bol obvinený odsúdený na nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 9 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu o stredným stupňom stráženia, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti tomuto rozsudku podal obvinený W. A. odvolanie.

Krajský súd v Trnave na verejnom zasadnutí 29. apríla 2014 uznesením, sp. zn. 3To/38/2014 (č. 1. 1043) podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obvineného W. A. zamietol.

Proti tomuto uzneseniu Krajského súdu v Trnave obvinený W. A. (ďalej len „dovolateľ“) písomným podaním doručeným okresnému súdu 21. júla 2015 prostredníctvom obhajcu JUDr. Juraja Gavalca podal dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku.

Obvinený tvrdil, že napadnuté rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom. Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku obvinený videl v tom, že podľa vykonaného dokazovania, najmä podľa výpovede zasahujúcich príslušníkov Policajného zboru (výpoveď K. N. z 5. februára 2009) vyložil dovolateľ po zastavení vozidla, v ktorom sa viedol ako spolujazdec, na palubnú dosku vozidla peňaženku. Policajti podľa vlastného vyjadrenia vykonali kontrolu peňaženky, pretože poznali dovolateľa ako užívateľa omamných a psychotropných látok, iný dôvod na jeho kontrolu nemali. Obvinený sa nedopustil ani priestupku ani trestného činu, čo by bol dôvod na jeho kontrolu. Podľa názoru obvineného takýto postup bol nezákonný, pretože peňaženka bola vo vozidle a nebola vykonaná prehliadka vozidla bez splnenia podmienok podľa § 101 Trestného poriadku. Peňaženka a dôkaz proti dovolateľovi neboli nájdené pri vykonávaní bezpečnostnej prehliadky, ako je to uvedené vo výrokovej časti rozsudku. Zárok proti dovolateľovi bol nezákonný aj z dôvodu nesplnenia zákonných podmienok na služobný zárok proti nemu. Ustanovenie § 9 ods. 1 zák. č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore jednoznačne ukladá policajtom v službe povinnosť v medziach tohto zákona vykonať služobný zárok, ak je páchaný trestný čin alebo priestupok alebo je dôvodné podozrenie z ich páchania. Týmto je vymedzená zákonná dôvodnosť služobného zároku. Keďže v danom konkrétnom prípade nebolo zistené aspoň podozrenie z páchania priestupku alebo trestného činu dovolateľa, tak služobný zárok bol neopodstatnený a aj dôkaz, ak by bol naozaj získaný pri bezpečnostnej prehliadke, by nebolo možné považovať za zákonne získaný podľa osobitného zákona a musel by byť považovaný za nepoužiteľný v trestnom konaní, so všetkými s tým spojenými dôsledkami. Z procesne vykonaného dokazovania je možné vyvodiť, že policajti len náhodne skúšali, či u kontrolovanej osoby nájdu niečo pre účely trestného konania, či sa im podarí zabezpečiť nejaký dôkaz, pretože vedeli, že obvinený je užívateľ drog, čo rozhodne nemožno považovať za zákonný postup. Vzhľadom na uvedené skutočnosti obvinený navrhol, aby dovolací súd vyslovil podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku rozsudkom porušenie zákona v ustanoveniach, o ktoré sa dôvod dovolania opiera a aby podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil uznesenie Krajského súdu v Trnave, 3To/103/2013, zo 14. januára 2014 v napadnutej časti. Zároveň navrhol, aby dovolací súd podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal Krajskému súdu v Trnave, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Trnava (ďalej „prokurátorka“). Uviedla, že odôvodnenie dovolacích dôvodov je obsahovo zhodné s odôvodnením odvolania obvineného ako aj jeho vyjadreniami v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiam súdov. S námietkami obvineného sa sudy oboch stupňov dostatočne vysporiadali vo svojich rozhodnutiach. Skutočnosť, že policajti v posudzovanom prípade vykonali služobný zákrok oprávnené a v súlade so zákonom vyplýva okrem ich výpovedí aj z výpovede svedka K. K., ktorý uviedol, že šoféroval vozidlo s menenými ŠPZ, čo bolo aj dôvodom zaistenia vozidla. V danej veci teda išlo o podozrenie z protiprávnej činnosti a bol daný dôvod na vykonanie služobného zákroku. Prehliadka vozidla vykonaná nebola a na jej vykonanie ani nebol dôvod. K zaisteniu skladačky obsahujúcej omamnú látku došlo podľa § 21 ods. 1 zák. č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov. Podľa názoru prokurátorky nebol naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku, keďže uvedený dovolací dôvod možno úspešne uplatňovať iba v prípadoch, keď rozhodnutie súdu je založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané, resp. neboli vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch získaných nezákonne, musí byť z obsahu spisového materiálu zrejmá a nemožno ju vyvodzovať na základe toho, že by sa mali inak vyhodnocovať existujúce už vykonané dôkazy. Dovolací dôvod taktiež nemožno vyvodzovať len zo skutočnosti, že súd nevykonal všetky dôkazy, ktoré navrhol obvinený, prípadne že vykonané dôkazy nevyhodnotil podľa jeho predstáv. Ďalej prokurátorka uviedla, že uznanie, či neuznanie viny aj za prečin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona nemá žiadny vplyv na postavenie obvineného, keďže tento bol odsúdený za rozsiahlu trestnú činnosť a boli mu uložené súhrnné tresty, pričom v žiadnom z prípadov mu nebol ukladaný trest podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona, ktorý v tomto prípade ani nebol trestným činom najprísnejšie trestným.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti je zřejmé, že neboli splnené dôvody dovolania v zmysle ustanovenia § 371 Trestného poriadku a preto prokurátorka navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd dovolanie obvineného W. A. na verejnom zasadnutí podľa § 382 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku), na základe podaného dovolania zistil, že dovolanie bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Trestného poriadku; § 370 Trestného poriadku), pričom boli splnené aj podmienky dovolania v zmysle § 372 až § 374 Trestného poriadku. Najvyšší súd preto v zmysle § 384 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutých rozhodnutí, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, so zameraním na dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku, pričom dospel k záveru, že nie je daný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku. Najvyšší súd Slovenskej republiky ďalej zistil, že z hľadiska podmienky uvedenej v § 371 ods. 4 Trestného poriadku (v znení účinnom od 1. septembra 2011), uplatnené okolnosti (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), boli namietané už v predchádzajúcom konaní, vrátane odvolacieho súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poznamenáva, že dovolateľ podal dovolanie aj proti rozhodnutiam, ktoré boli v odvolacom konaní zrušené. V danom prípade trestné konanie tvorí jeden celok a nemožno ho takýmto spôsobom rozdeľovať. To znamená, že dovolací súd posudzoval celé trestné konanie a preskúmal aj rozhodnutia, ktoré boli zrušené.

Existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku obvinený videl v tom, že rozhodnutie súdu je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Uvedený dovolací dôvod možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď rozhodnutie súdu je založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané, resp. neboli vykonané zákonným spôsobom, prípadne na dôkazoch, ktoré neboli získané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch získaných nezákonne, musí byť z obsahu spisového materiálu zrejmá a nemožno ju vyvodzovať na základe toho, že by sa mali inak vyhodnocovať existujúce už vykonané dôkazy.

Dôkazný prostriedok je prostriedok využívaný orgánmi činnými v trestnom konaní, stranami v konaní

pred súdom pri poznávaní skutočnosti, ktorá je predmetom dôkazu. Dôkazom je potom priamy poznatok, ktorý bol získaný z dôkazného prostriedku pri dokazovaní.

Podľa § 119 ods. 2 Trestného poriadku za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa Trestného poriadku alebo podľa osobitného zákona. Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že podstatou dokazovania je jeho zákonnosť, nakoľko za dôkaz v trestnom konaní môže slúžiť len to, čo sa získalo z dôkazných prostriedkov v zmysle Trestného poriadku, respektíve podľa osobitného zákona. Na strane druhej, predmetné ustanovenie neumožňuje vylúčiť uplatnenie žiadneho dôkazného prostriedku získaného v súlade so zákonom.

Za zákonný spôsob získania dôkazu treba považovať jednak splnenie formálnych, t.j. procesných podmienok vyžadovaných Trestným poriadkom na vykonanie konkrétneho dôkazu a jednak splnenie obsahových (materiálnych) podmienok, t.j. aby úkon - použitý dôkazný prostriedok na vykonanie dôkazu - bol zameraný na zistenie tých skutočností, na ktoré zameraný a použitý môže byť (R 38/2003).

Zo skutkovej vety rozsudku vyplýva, že obvinený W. A. si od neznámej osoby zadovážil a prechovával vo svojej peňaženke papierovú skladačku o celkovej hmotnosti 77 mg, pričom znaleckým skúmaním vykonaným Kriminalistickým a expertíznym ústavom PZ bolo zistené, že papierová skladačka obsahovala 77 mg heroínu s koncentráciou účinnej látky 9,3 % hmotnostných (vyjadrené ako voľná báza), pričom uvedené množstvo obsahovalo 7 mg 100% heroínu, čo zodpovedá jednej jednorázovej dávke drogy, ktorá bola zaistená v Trnave na Bratislavskej ulici príslušníkmi Pohotovostnej motorizovanej jednotky Krajského riaditeľstva Policajného zboru Trnava pri vykonávaní bezpečnostnej prehliadky. Svedok W. Q. vypovedal, že pri prehliadke motorového vozidla boli nájdené drogy. Obvinený vypovedal, ...zastavila nás policajná hliadka...dal peňaženku na palubnú dosku, následne vystúpili a policajti vykonali kontrolu... Policajti S. B. a K. N. vypovedali, že 23. decembra 2008 vykonávali hliadkovú službu. Pri prístúpení k vozidlu si všimli, ako jedna z osôb, ktorú poznali, ktorá sedela na sedadle spolujazdca odkladá čiernu peňaženku na palubnú dosku vozidla. Obvineného W. A. vo vozidle poznali, že je užívateľom omamných a psychotropných látok. Z toho dôvodu bola vykonaná kontrola peňaženky, pričom v nej bola nájdená droga - skladačka, ktorá bola zaistená podľa § 21 ods. 1 zák. o Policajnom zbore. Lustráciou vozidla bolo zistené, že vozidlo je na pátraní. Následne bol W. A. obmedzený na osobnej slobode v čase o 15.30 hod. dňa 23. decembra 2008. Zároveň mu policajti vydali potvrdenie o zaistení veci (č. l. 589). Z obsahu potvrdenia vyplýva, že skladačka bola zaistená, pretože vzniklo podozrenie, že táto vec súvisí so spáchaním trestného činu. Na č. l. 590 sa nachádza zápisnica o prevzatí zaistenej veci.

Podľa § 9 ods. 1, ods. 3 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore policajt v službe je povinný v medziach tohto zákona vykonať služobný zákrok, ak je páchaný trestný čin alebo priestupok alebo je dôvodné podozrenie z ich páchania.

Služobný zákrok je zákonom ustanovená a v jeho medziach vykonávaná činnosť policajta, pri ktorom sa bezprostredne zasahuje do základných práv a slobôd osoby.

Tieto ustanovenia zakladajú záver o dôvodnosti vykonania služobného zákroku, pričom v žiadnom prípade tak nemôže urobiť policajt v zmysle zákona o Policajnom zbore len z navodenia prevenčných dôvodov. Zákon o Policajnom zbore nedefinuje, čo sa rozumie slovným spojením „pri pátraní“, preto tento pojem treba vysvetliť s použitím v našom právnom poriadku dovolenými výkladmi (gramatický, logický, slovný, teologický a pod.). Je jednoznačné, že výkladom dospejeme k skutočnosti, že pátrať po osobách, veciach, ako aj omamných a psychotropných látkach je možné len vtedy, ak o nich disponujeme predchádzajúcou znalosťou.

V posudzovanej veci išlo práve o takýto prípad. Policajti pri bežnej policajnej kontrole zistili, že vozidlo, v ktorom sa viezol aj obvinený A. je na pátraní (výpoveď svedkov B. a N. č. l. 581 - 582). Vozidlo bolo zastavené 23. decembra 2008 o 15.15 hod. Potom nasledovali ďalšie policajné úkony - zaistenie veci (o

15.30 hod. na č. l. 589, použitie služobného psa o 15.30 hod, č. l. 591). Policajti disponovali predchádzajúcimi znalosťami o osobe obvineného A., že je užívateľom omamných a psychotropných látok, preto vykonali kontrolu jeho peňaženky, v ktorej sa našla predmetná skladačka.

Skutočnosť, že hliadkujúci policajti v posudzovanom prípade vykonali služobný zákrok oprávnene a v súlade so zákonom, vyplýva okrem ich výpovedí aj z výpovede svedka K. K., ktorý uviedol, že šoféroval vozidlo s menenými ŠPZ, čo bolo aj dôvodom zaistenia vozidla. K zaisteniu skladačky obsahujúcej omamnú látku došlo podľa § 21 ods. 1 zák. č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore.

Podľa § 21 ods. 1, ods. 2 zák. o Policajnom zbore policajt je oprávnený zaistiť na vykonanie potrebných úkonov vec, ak má podozrenie, že tá súvisí so spáchaním trestného činu alebo priestupku a jej zaistenie je potrebné na zistenie skutkového stavu veci alebo na rozhodnutie orgánu činného v trestnom konaní, alebo na rozhodnutie orgánu v konaní o priestupku alebo ak ide o vec, po ktorej pátra polícia iného štátu. Policajt neodkladne vydá osobe, ktorej bola vec zaistená, potvrdenie o zaistení veci s presným opisom veci, ktorý umožní zaistenú vec identifikovať. Zaistenie veci môže trvať najviac 90 dní, ak tento zákon neustanovuje inak.

Obvinený W. A. sa k spáchaniu skutku priznal (č. l. 145). Okrem iného uviedol, že skutok sa stal presne tak, ako je uvedené v uznesení o vznesení obvinenia.

Dovolací súd uzatvára, že daný dôkaz bol vykonaný zákonným spôsobom, a preto orgánom činným v trestnom konaní a konajúcim súdom v tejto súvislosti nie je čo vytknúť.

Najvyšší súd skúmal aj možnosť, či by sa v súvislosti s posudzovaním skutočnosti zhoršilo postavenie obvineného pri uznaní alebo neuznaní viny aj za prečin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona. Obvinený W. A. bol odsúdený za rozsiahlu trestnú činnosť, ktorá pozostáva z 10 skutkov, za ktoré mu boli ukladané súhrnné tresty odňatia slobody. Ani v jednom prípade nebol ukladaný trest podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona, ktorý v danom prípade ani nebol najprísnejším trestným. Samotný výsledok dovolania by teda nemohol zásadne ovplyvniť postavenie obvineného, t. z. preskúmanie napadnutého rozhodnutia v dovolacom konaní a rozhodnutí o dovolaní nemôže viesť k takému výsledku, aby sa situácia obvineného vo veci podstatne zmenila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na tomto základe, na neverejnom zasadnutí konštatoval, že dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku nie je naplnený, a preto tento mimoriadny opravný prostriedok podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku odmietol.

## **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.